

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **T. s.r.o.**, zastoupeného JUDr. Monikou Novotnou, advokátkou se sídlem Praha 1, Platnéřská 2, proti žalovanému: **Státní energetická inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Praha 2, Gorazdova 24, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ca 252/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2003 č.j. 032303702/962/03/90.120/Kr, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2004 č. j. 11 Ca 252/2003 - 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 8. 2003 č.j. 032303702/962/03/90.120/Kr bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále i „stěžovatel“) a potvrzeno rozhodnutí Státní energetické inspekce, územního inspektorátu Plzeň (dále i „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 7. 2003 č. 324007103 o uložení pokuty žalobci dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), ve výši 950 000 Kč. Žalovaný uvedl, že bylo zjištěno, že žalobce v kontrolovaném roce 2001 prodával tepelnou energii pro domácnosti ze zdrojů provozovaných žalobcem na území města P., S. S. a S. za cenu vyšší než umožňoval bod 3 části II. položky 4 výměru Ministerstva financí č. 01/2001, kterým se vydává seznam zboží s regulovanými cenami, ve znění cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 3/2001 (dále jen „výměr MF č. 01/2001“). V předmětném období byla pro domácnosti účtována věcně usměrňovaná cena

tepelné energie ve výši 431,61 Kč/GJ bez DPH místo maximálně možných 360,96 Kč/GJ bez DPH. Celkové neoprávněné zvýšení činí 70,65 Kč/GJ, což při celkovém prodeji tepelné energie pro domácnosti v roce 2001 ve výši 13 728 GJ je rovno neoprávněnému zvýšení o 969 883 Kč bez DPH. Protože skutečnosti zjištěné při kontrole prokázaly porušení § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, kterým bylo naplněno porušení cenových předpisů dle § 15 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, za které může Státní energetická inspekce podle § 17 odst. 1 písm. b) téhož zákona s přihlédnutím k ustanovení § 93 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč, bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o uložení pokuty, která mu byla shora citovaným rozhodnutím uložena ve výši 950 000 Kč. Výše pokuty byla dle žalovaného udělena v zákonem stanoveném rozpětí a řádně zdůvodněna. Dle žalovaného bylo zjištěno a prokázáno, že žalobce v roce 2000 i 2001 vyráběl, dodával a účtoval tepelnou energii určenou pro domácnosti. V roce 2001 byla dodávka tepelné energie rozšířena mimo město P. i na města S. a S. S., kde zároveň proběhla i rekonstrukce zdrojů tepla z paliva pevného na plyn. Pro věcně usměrňované ceny tepelné energie pro domácnosti dodávané v roce 2001 platí ustanovení výměru MF č. 01/2001 část II. položka 4., které je závazné jak pro držitele licence dle energetického zákona, tak i pro držitele koncese na dodávku tepla dle obchodního zákoníku. Vstupní údaje na stanovení maximální průměrné ceny tepla za rok 2001 předal správnímu orgánu I. stupně žalobce, jak je zřejmé z dokladu č.l. 5 správního spisu. S ohledem na změny podmínek dodávky tepla mezi roky 2000 a 2001 mohl žalobce požádat Energetický regulační úřad o výjimku z maximální ceny tepelné energie. O tuto výjimku však žalobce nepožádal, udělena mu proto nebyla. Výměr MF č. 01/2001 v části II. položce 4. bodu 1 uvádí: „Věcně usměrňovaná cena tepelné energie od výrobce a distributora pro všechny odběratele...“, bodu 3 písm. a): „Pro věcně usměrňované ceny tepelné energie pro domácnosti vytvořené dle bodu 1, kterou dodávají výrobci a distributoři ...“. Dále v bodu 5 je uveden vztah pro stanovení průměrné věcně usměrňované ceny, do kterého se dosazují tržby, eventuálně náklady výrobce za dodávky tepelné energie pro domácnosti v roce. Z uvedeného dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že hodnoty dosazované se týkají předmětného výrobce celkově a ne v rozdělení podle zdrojů tepla, které provozuje a z kterých dodává tepelnou energii určenou pro domácnosti. Správní orgán I. stupně proto zcela v souladu s platnými předpisy ve výpočtu stanovujícím maximální cenu tepla pro domácnosti za rok 2001 užil celkové hodnoty výrobce – žalobce. K námitce žalobce o projednání předmětné problematiky s Energetickým regulačním úřadem a Finančním ředitelstvím v Plzni, jejichž výsledky se liší od závěrů kontroly správního orgánu I. stupně, žalovaný uvedl, že kontroly prováděné Finančním úřadem v Plzni se netýkaly předmětné věci, tj. dodržování maximální ceny tepelné energie pro domácnosti v roce 2001. Energetický regulační úřad by v případě uplatnění žádosti o výjimku z maximální ceny tepelné energie pro domácnosti za rok 2001 ji mohl udělit, protože však žalobce žádost v dotyčném roce nepodal, výjimka nebyla udělena. Správní orgán I. stupně posuzoval jednání žalobce podle předpisů platných pro rok 2001 a svůj postup řádně zdůvodnil. Věcnou příslušnost Státní energetické inspekce ke kontrole zákona o cenách upravuje § 93 odst. 1 písm. c) energetického zákona a § 3 odst. 3, 4 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů. Skutečnost, že kontrola byla zahájena na základě podání konečných spotřebitelů, tj. osob které nejsou ve smluvním vztahu s žalobcem, v projednávané věci nic nemění.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 11. 2004 č. j. 11 Ca 252/2003 - 61 zamítl žalobu podanou žalobcem proti shora citovanému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud shrnul dosavadní skutková a právní zjištění ve věci a dále uvedl, že je nesporné, že cena tepelné energie, jejímž distributorem je žalobce, je cenou věcně

usměrňovanou podle ustanovení § 6 zákona o cenách. Pro rok 2001 platil výměr MF č. 01/2001 vydaný podle ustanovení § 10 zákona o cenách, v části II. tohoto výměru je uveden seznam zboží, u něhož se uplatňuje věcné usměrňování cen. Podle bodu 1 položky 4 mezi takové zboží patří tepelné energie od výrobce a distributora pro domácnost, mezní limit nárůstu ceny stanovuje bod 3 tak, že cena nesmí být v průměru za rok 2001 vyšší než průměrná věcně usměrňovaná cena tepelné energie pro domácnosti vyjádřená v GJ měřených na vstupu do vytápěného objektu za rok 2000 zvýšená o dále uvedené hodnoty. Z obsahu správního spisu je dle soudu zřejmé, že v lokalitách S. S. a S. žalobce nedodával v roce 2000 teplo pro vytápění a přípravu teplé užitkové vody, dodával pouze jedinému odběrateli, a to městu P. Tato skutečnost byla zahrnuta do způsobu výpočtu, který zahrnuje jak rok 2000, tak i rok 2001 s tím, že žalobce v lokalitách S. S. a S. neměl žádné tržby za dodávky tepelné energie pro domácnosti ani neprodal v těchto lokalitách tepelnou energii pro domácnost, a proto podkladem pro výpočtu byly dodávky v lokalitě města P. V případech, kdy například změnou palivové základny došlo v průběhu roku k možnosti skokové změny ceny tepla, jak v podané žalobě žalobce uvádí, mohl žalobce jako dodavatel tepla včas požádat Energetický regulační úřad o udělení výjimky z dodržování ustanovení bodu 3 cenového výměru č. 01/2001, což neučinil. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán I. stupně vycházel z těch podkladů, které mu na jeho výzvu žalobce předložil, žalobce sestavil tabulku požadovaných údajů, aniž namítal či uváděl v žalobě uplatněnou námitku o tom, že nebyl přímým dodavatelem tepla pro domácnosti konečným odběratelům. Městský soud má za to, že bylo na žalobci, aby správnímu orgánu předložil veškeré doklady, o nichž se domníval, že mohou mít vliv na správnost výpočtu věcně usměrňované ceny tepla, a jeho námitka o nesprávnosti výchozích údajů při výpočtu této ceny není opodstatněná. Městský soud se také domnívá, že výpočet neoprávněného navýšení cen odpovídá právní úpravě a odůvodnění, proč byl použit tento konkrétní způsob výpočtu, je dostatečně přesvědčivé a je z něho zřejmé, proč k tomuto způsobu výpočtu bylo přistoupeno.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které namítá nezákonnost rozsudku, která spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Soud a před ním i žalovaný dospěly k závěru, že stěžovatel dodával v roce 2000 tepelnou energii pro domácnosti. Tato skutečnost se dle stěžovatele nezakládá na pravdě, odběrateli, tedy smluvními partnery stěžovatele, kterým byla dodávána tepelná energie v roce 2001 nebyla ani jedna domácnost. Odběrateli žalobce byly výhradně obce a soukromé osoby, tedy vlastníci domů, v nichž se nachází bytové prostory. Jaká část tepelné energie byla následně vlastníkem domu použita na vytápění a přípravu teplé užitkové vody pro byty a jaká část pro nebytové prostory, nebylo stěžovateli známo a žádný právní předpis ani nenařizuje odběratelům, aby takový údaj zpřístupnili, stejně tak žádný právní předpis neukládá stěžovateli, aby takový údaj zjišťoval. Stěžovatel má za to, že údaje uvedené v protokolu o kontrole pro účely výpočtu ceny tepelné energie dodávané domácnostem v roce 2000 nejsou správné, a uvádí své údaje, který byly poskytnuty i správnímu orgánu I. stupně pro rok 2000 a 2001. Stěžovatelem vypočtená vstupní cena podle jednotlivých zdrojů se zásadně liší od vstupní ceny vypočtené správním orgánem I. stupně, jejíž správnost byla potvrzena napadeným rozsudkem. Dále stěžovatel uvádí, že v roce 2001 rozšířil dodávky tepelné energie i v lokalitách S. S. a S. Tím, že bez dalšího (pouze s akceptací nárůstu nákladů na palivo) aplikoval žalovaný a následně i soud pro účely výpočtu maximální možné věcně usměrňované ceny tepelné energie dodávané v roce 2000 jen v lokalitě P. pro účely roku 2001 na lokality P., S. S. a S., došlo k hrubému zjednodušení, které následně vede k nezákonným závěrům. Stěžovatel uvádí, že jak správnímu orgánu I. stupně v průběhu kontroly doložil a jak uvedl v žalobě, ve všech případech jde o zcela samostatné lokality, na sobě nezávislé, dodávka tepelné energie pro ně je zajišťována z různých zdrojů, které prošly

v různém časovém období jiným stupněm rekonstrukce s odlišnými náklady. Soud i správní orgány však vycházely pouze z ceny vypočtené z dodávek městu P. Proto se stěžovatel domnívá, že pro rok 2001 nebylo možné pro lokality S. S. a S. ve smyslu výměru MF č. 01/2001 určit cenu tepelné energie pro domácnosti za rok 2000 a proto nebylo možné ani vypočítat maximální nárůst ceny pro rok 2001. Cenová kontrola měla být tudíž zaměřena pouze na dodržování ostatních pravidel tvorby věcně usměrňované ceny tepla. Pokud by stěžovatel připustil výpočet maximálního nárůstu, měl správní orgán I. stupně zjistit cenu, kterou odběratelé v roce 2000 a 2001 účtovali svým spotřebitelům, v rozdělení na bytové a nebytové prostory. Správní orgán I. stupně, žalovaný a následně i soud dospěly k závěru, že výchozí maximální cenou pro domácnosti v lokalitách P., S. a S. S., měla být cena, při zohlednění zvýšených nákladů na palivo, 360,96 Kč bez DPH, přičemž průměrnou skutečně fakturovanou cenou byla cena 431,61 Kč za GJ. Rovněž tyto závěry jsou dle stěžovatele nepravdivé a nezákonné. U jednotlivých zdrojů tepelné energie je zapotřebí kalkulovat věcně usměrňovanou cenu tepelné energie samostatně, neboť u každé z nich jsou odlišné náklady na výrobu tepla. Stěžovatel má za to, že poskytl správnímu orgánu I. stupně veškeré potřebné podklady k tomu, aby mohl zjistit správnost kalkulace ceny tepelné energie pro jednotlivé zdroje. Stěžovatel také zastává názor, že rozhodnutí o uložení pokuty je nezákonné, protože ve výroku rozhodnutí o uložení pokuty je uvedeno ustanovení, podle něhož není a nemůže být pokuta ukládána, neboť zde mělo být ustanovení § 2c odst. 4 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů. Navíc ustanovení § 95 odst. 1 energetického zákona obsahuje speciální úpravu stanovení výše pokuty v oblasti energetiky, z čeho je nutné dovodit, že podle § 17 odst. 1 písm. b) zákona o cenách Státní energetická inspekce nepostupuje. Výměr MF č. 01/2001, o který se rozhodnutí ve věci opírají, považuje stěžovatel za nezákonný, protože se v něm například uvádí, že věcně usměrňovaná cena tepelné energie musí být vyjádřena v GJ, což nelze, neboť GJ jsou fyzikální, nikoli měnovou jednotkou. Dále se stěžovatel domnívá, že pro výpočet průměrné ceny za rok 2000 nemůže být objem dodávek roku 2001 relevantní, z čehož dovozuje, že samotný vzorec pro výpočet průměrně usměrňované ceny tepelné energie za rok 2000 je nezákonný a tudíž je nezákonné i rozhodnutí vydané na jeho podkladu.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že setrvává na svém stanovisku, vyplývajícím z obsahu předloženého správního spisu a z vyjádření podaných v průběhu řízení. Domnívá se, že stěžovatel v kasační stížnosti uvádí řadu skutečností a důvodů, které, přestože mu musely být známy již v průběhu kontroly a správního řízení a mohly být uplatněny, nebyly ani součástí žaloby a proto je soud prvního stupně nemohl přezkoumat. S přihlédnutím k údajům předaným stěžovatelem v tabulce (po odečtení daně z přidané hodnoty, doklad č.1. 5 správního spisu) a údajům obsaženým v protokolu č. 032303702 je jasně prokázáno, že napadené vstupní údaje obou sporných stran jsou shodné, protože tržby a prodej pro „nebyty“ byly stěžovatelem vyčleněny zvlášť. Správnost napadených vstupních údajů byla samozřejmě řádně ověřena z prvotní účetní evidence a dalších dokladů stěžovatele. Hodnoty uvedené stěžovatelem v kasační stížnosti pro rok 2001 jsou natolik zmatečné, že žalovaný se k těmto výpočtům nemůže vyjádřit. Z textu výměru MF č. 01/2001 je naprosto evidentní, že pro všechny výpočty věcně usměrňované ceny za dodávky tepelné energie pro domácnosti je rozhodný celkový průměr vztažený ke každému výrobcí či distributorovi. Argumentaci stěžovatele založenou na pojmu cenová lokalita z předpisu vydaného v roce 2003 (cenové rozhodnutí Energetického regulačního úřadu z roku 2003) shledává žalovaný nelogickou. Dle bodu 5 položky 4 části II výměru MF č. 01/2001 se do vzorce pro výpočet průměrné věcně usměrňované ceny pro rok 2000 dosazují hodnoty výrobce či distributora za tento rok vztahující se k výrobě či dodávce tepelné energie pro domácnosti. V roce 2000 stěžovatel v obcích S. a S. S. žádné zdroje neprovozoval a nerealizoval dodávky, čili

nevykázal žádné tržby, náklady a objem dodávek, povinnost dokládat údaje pro propočet průměrné ceny roku 2000 leží dle druhého odstavce výše uvedeného bodu cenového výměru na výrobci a dodavateli. Žalovaný zde opětovně poukazuje na skutečnost, že pro stěžovatele by nebyl rok 2000 cenově výchozím, pokud by si zajistil výjimku u Energetického regulačního úřadu. Pro účely kontroly ročního nárůstu věcně usměrňované ceny tepelné energie pro domácnosti, tedy ověření dodržování podmínek regulace, stanoví cenový výměr za rozhodující průměr těchto cen ze všech zdrojů výrobce. Předložená tabulka o cenách u jednotlivých zdrojů nebo obcí nemá význam pro správním orgánem zjištěný prodej tepelné energie pro domácnosti v roce 2001 stěžovatelem za vyšší ceny, než stanoví podmínky regulace. Mimoto některé výchozí hodnoty jsou v rozporu s údaji, které stěžovatel poskytl kontrolnímu orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je vybrána nesprávná právní norma, popř. je sice vybrána správná právní norma, ale je nesprávně vyložena nebo aplikována.

Podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona o cenách spočívá věcné usměrňování cen ve stanovení podmínek cenovými orgány pro sjednání cen. Tyto podmínky jsou za a) maximální rozsah možného zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, nebo za b) maximální podíl, v němž je možné promítnout do ceny zvýšení cen určených vstupů ve vymezeném období, nebo za c) závazný postup při tvorbě ceny nebo při její kalkulaci. Podle § 6 odst. 2 zákona o cenách tento způsob regulace cen platí pro všechny prodávající a kupující určeného druhu zboží.

Tepelná energie je dle výměru MF č. 01/2001 zbožím, u něhož se uplatňuje věcně usměrňovaná cena. Podle části II. položky 4. bodu 1 výměru MF č. 01/2001 věcně usměrňovaná cena tepelné energie od výrobce a distributora pro všechny odběratele zahrnuje ekonomicky oprávněné náklady, přiměřený zisk a příslušnou daň.

Podle bodu 3 citovaného ustanovení výměru MF č. 01/2001 dále platí, že věcně usměrňované ceny tepelné energie pro domácnosti vytvořené podle bodu 1, kterou dodávají za a) výrobci a distributoři vlastníkům (správcům) domovních objektů, kteří zabezpečují dodávky tepelné energie pro domácnosti, a vlastníkům rodinných domů vytápěných ze systému centralizovaného zásobování teplem, a za b) vlastníci (nájemci) blokových a domovních kotelen a předávacích stanic, nesmí být v průměru za rok 2001 vyšší než průměrná věcně usměrňovaná cena tepelné energie pro domácnosti vyjádřená v GJ měřených na vstupu do vytápěného objektu (v případě přípravy teplé užitkové vody v předávací stanici umístěné mimo bytový objekt se zohledněním ztrát ve venkovních rozvodech) za rok 2000 zvýšená o 3,5 % pro dodávky tepelné energie od prodávajícího s průměrnou věcně usměrňovanou cenou roku 2000 na vstupu do vytápěného objektu do 350 Kč/GJ včetně, v případě přípravy teplé užitkové vody v předávací stanici umístěné mimo bytový objekt do 315 Kč/GJ včetně, či zvýšená o 2,5 % pro dodávky tepelné energie od prodávajícího s průměrnou věcně usměrňovanou cenou roku 2000 na vstupu do vytápěného objektu nad 350 Kč/GJ, v případě přípravy teplé užitkové vody v předávací stanici umístěné mimo bytový objekt nad 315 Kč/GJ.

Podle bodu 5 položky 4. části II. výměru MF č. 01/2001 se průměrná věcně usměrňovaná cena za rok 2000 určí takto:

$$P_{2000} = \frac{Q_{2000} - N_{2000}}{q_{2001}} + \frac{N_{2000}}{q_{2000}},$$

kde

Q_{2000} = tržby výrobce nebo distributora za dodávky tepelné energie pro domácnosti v roce 2000 v cenách podle pravidel věcného usměrňování cen platných v roce 2000 v Kč;

N_{2000} = náklady výrobce na palivo pro výrobu tepelné energie pro domácnosti podle skutečné spotřeby paliva v roce 2000 oceněné pořizovacími cenami, popřípadě vlastními náklady u paliva vytvořeného vlastní činností, nebo u distributora náklady na nákup tepelné energie pro domácnosti v roce 2000 v cenách sjednaných s dodavatelem v Kč;

q_{2000} = skutečný objem dodávek tepelné energie pro domácnosti od výrobce nebo distributora za rok 2000 v GJ;

q_{2001} = objem dodávek tepelné energie pro domácnosti od výrobce nebo distributora za rok 2001 v GJ.

Údaje pro propočet průměrné ceny roku 2000 dokládají výrobci a distributoři ve svých kalkulacích kupními smlouvami, dohodami o cenách, daňovými doklady a doklady z účetní evidence.

Stěžovatel v kasační stížnosti předně tvrdí, že jeho odběrateli tepelné energie nebyly domácnosti, ale obce a vlastníci domů, v nichž se nachází bytové prostory, že tedy soud i žalovaný dospěli k nesprávnému závěru, že stěžovatel dodával v roce 2000 tepelnou energii pro domácnosti. Toto tvrzení stěžovatele však není v souladu s tím, že v rámci kontroly prováděné správním orgánem I. stupně, sám připustil, že dodával tepelnou energii domácnostem, když v tabulce předložené mu správním orgánem I. stupně v rámci kontroly dodržování podmínek věcného usměrňování cen uvedl, jaké měl v roce 2000 tržby za tepelnou energii pro domácnosti a jaké byly jeho dodávky tepelné energie pro domácnosti (viz č.l. 5 správního spisu). Správní orgán I. stupně tak při stanovení věcně usměrňované ceny tepelné energie pro domácnosti vycházel výhradně z údajů poskytnutých stěžovatelem. Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že tabulka o tržbách a dodávkách tepelné energie obsahovala samostatnou kolonku označenou jako „nebyty“, ve které stěžovatel taktéž vyplnil údaje o tržbách za tepelnou energii a dodávkách tepelné energie.

Námítka stěžovatele o tom, že nebylo zjišťováno, jaká část tepelné energie byla následně vlastníky domu použita na vytápění a přípravu teplé užitkové vody pro byty a jaká část pro nebytové prostory, je ve věci irelevantní, neboť správním orgánem I. stupně byl u stěžovatele dle příslušných právních předpisů kontrolován postup při tvorbě ceny dodávané tepelné energie a ne její konečné rozúčtování jednotlivým spotřebitelům.

V kasační stížnosti dále stěžovatel namítá, že správní orgány ve věci rozhodující i soud tím, že vypočtenou maximální možnou věcně usměrňovanou cenu tepelné energie dodávanou v roce 2000 jen v lokalitě P. aplikovaly pro účely roku 2001 na lokality P., S. S. a S, dospěly k nesprávným údajům. Do lokalit S. S. a S. nebyla v roce 2000 stěžovatelem tepelná energie dodávána, proto nebylo možné ve smyslu výměru MF č. 01/2001 určit cenu tepelné energie pro domácnosti za rok 2000 a nebylo možné vypočítat maximální nárůst ceny

pro rok 2001. Také jednotlivé zdroje prošly v různém časovém období jiným stupněm rekonstrukce s odlišnými náklady, proto měla být dle názoru stěžovatele cena tepelné energie kalkulována samostatně pro každý zdroj a lokalitu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán I. stupně při výpočtu průměrně věcně usměrňované ceny tepelné energie pro domácnosti za rok 2000 dle vzorce stanoveného v bodu 5 položky 4. části II. výměru MF č. 01/2001, samozřejmě vycházel z toho, že do obcí S. S. a S. nebyla v roce 2000 stěžovatelem dodána žádná tepelná energie (viz příloha protokolu o kontrole č. 032303702 vyhotoveného dne 12. 3. 2003, kde se uvádí, že tržby v roce 2000 v předmětných obcích byly 0 Kč a prodej tepelné energie v roce 2000 v předmětných obcích byl 0 GJ). Dosažený výsledek správní orgán I. stupně vztáhl na věcně usměrňovanou cenu tepelné energie pro domácnosti za rok 2001 pro všechny odběratele, kterou porovnal se skutečně stěžovatelem fakturovanou průměrnou cenou tepelné energie pro domácnosti za rok 2001, přičemž postupoval dle ustanovení části II. položky 4. bodů 1 a 3 výměru MF č. 01/2001. V námitce, že měly být posuzovány lokality, kde byl stěžovatel výrobcem a distributorem tepla, samostatně, je třeba se ztotožnit s názorem žalovaného a respektovat, že vypočítávání věcně usměrňovaných cen vztáhl normotvůrce pro posuzované období k jednotlivým dodavatelským subjektům, a nikoli k jednotlivým lokalitám, jak vyplývá zejména ze znění bodu 1 položky 4. části II. výměru MF č. 01/2001 (kde se hovoří o „věcně usměrňované ceně tepelné energie od výrobce a distributora pro všechny odběratele“). S žalovaným lze přitom souhlasit i v tom, že pojem cenová lokalita se objevuje v českém právním řádu až v roce 2003, konkrétně například v cenovém rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 5/2003, k cenám tepelné energie pro rok 2003. Nejvyšší správní soud zastává stejný názor jako Městský soud v Praze, že při stanovení věcně usměrňované ceny tepelné energie pro domácnosti na rok 2001, a to ze všech zdrojů stěžovatele a pro všechny jeho odběratele (tj. obce P., S. S. a S.), se správní orgán I. stupně nedopustil žádného pochybení a dodržel příslušná ustanovení zákona o cenách a výměru MF č. 01/2001.

Pokud stěžovatel trvá na tom, že jednotliví odběratelé tepelné energie a jednotlivé zdroje tepelné energie byly v letech 2000 a 2001 natolik odlišného charakteru (různé rekonstrukce zdrojů, jiné náklady na výrobu tepla apod.), že nemohla být kalkulována věcně usměrňovaná cena tepelné energie společně, ale samostatně, přičemž by se dospělo k vyšším hodnotám ceny tepelné energie, Nejvyšší správní soud pouze opakuje to, co již uvedly správní orgány rozhodující ve věci i Městský soud v Praze. Tedy, že stěžovateli nic nebránilo požádat Energetický regulační úřad o některou z výjimek z dodržování věcně usměrňované ceny tepelné energie domácnostem uvedených v ustanovení bodu 4 položky 4. části II. výměru MF č. 01/2001, čehož však stěžovatel včas nevyužil.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti navíc provádí vlastní výpočty průměrně věcně usměrňované ceny tepelné energie dle jednotlivých zdrojů tepelné energie (rozlišuje zdroje kotelna 5. května a kotelna K.) do obce P. a uvádí nově sestavenou tabulku obsahující tržby za dodávky tepelné energie a dodávky tepelné energie obcím P., S. S. a S. K těmto údajům však Nejvyšší správní soud nepřihlíží, neboť nebyly uplatněny v žalobě a nebyly tedy předmětem přezkumu Městského soudu v Praze, proti jehož rozsudku kasační stížnost směřuje. Dále stěžovatel nově namítá, že rozhodnutí o uložení pokuty je nezákonné, protože ve výroku rozhodnutí je odkazováno na chybné zákonné ustanovení, a rovněž výměr MF č. 01/2001 je nezákonný pro některá chybně formulovaná ustanovení. Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Proto k citovaným skutečnostem, o kterých se stěžovatel nezmiňuje v řízení o žalobě u Městského soudu v Praze, a jež uplatnil teprve po vydání napadeného

rozsudku, nelze v řízení o kasační stížnosti přihlížet. Konkrétní žalobcem tvrzená pochybení správního orgánu pak nejsou takové povahy jakou má na mysli ustanovení § 109 odst. 3 spr. ř.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal uplatněný důvod kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. oprávněným, proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

